

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af § 38).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.
(Fremsat 14/11 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Så kommer vi til den næste paragraf, for dette forslag går ud på at ændre i bistandslovens § 38, stk. 1, nr. 3, sådan at det i højere grad bliver muligt for en kontanthjælpsmodtagers ægtefælle at fortsætte en uddannelse i stedet for at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet og derved opfylde sin forsørgerpligt.

Det forslag, der foreligger her fra socialdemokratiets side, svarer til ordlyden i et af de forslag, som socialministeriets kontanthjælpsudvalg var inde på i sin rapport fra marts 1984, og dér nævner udvalget netop specielt, at det problem, at ægtefællen til en modtager af revalideringshjælp efter bistandslovens § 42 enten er i gang med eller påtænker at begynde et fornuftigt studium, burde man se på.

Må jeg straks sige, at jeg finder, der er noget principielt rigtigt i dette forslag. Det kan virke urimeligt, hvis man meget håndfast bruger bestemmelsen i § 38. Når jeg alligevel godt vil bede om, at man tøver en kende, hænger det sammen med, at der er sat et forsøg i gang i 14 kommuner vedrørende kon-

tanthjælpsområdet, og at der er lavet et beregningsgrundlag og et regelgrundlag i forbindelse med dette. Af hensyn til værdien af disse forsøg synes jeg, det var en god idé, om der, om jeg så må sige, var ro på dette område, så længe forsøget løber.

Dertil kommer – og det synes jeg man skal tage med og ikke kun lige se på reglen – at i det praktiske liv er der faktisk en vis bevægelsesfrihed for kommunerne, så de kan tage hensyn til, at en kontanthjælpsmodtagers ægtefælle befinder sig ved afslutningen af et studium.

Jeg vil godt i den forbindelse henvise til en afgørelse fra den sociale ankestyrelse.

Der var tale om en arbejdsløs gift kvinde, der blev gift med en jævnaldrende HF-studerende. Hun var på kontanthjælp, den pågældende ægtefælle manglede kun 1 år af sin uddannelse, og ankestyrelsen fandt, at der kunne ydes hjælp, også selv om den pågældende skulle færdiggøre sin uddannelse. I det praktiske liv ser det altså ikke ud til, at man fortolker denne bestemmelse så håndfast, som socialdemokratiet lægger op til i deres forslag.

Men selve den bevægelsesfrihed, kommunerne har, er også nævnt i socialministeriets kontanthjælpscirkulære fra december 1982. Derfor vil jeg godt bede om, at man på den baggrund vil afvente de forsøg, der er i gang i kontanthjælpskommunerne, netop også når man ser, at der i praksis foregår en smidig fortolkning af denne bestemmelse.

Taanquist (S):

Det er svært at tøve en kende, når man har en regel, der virker så tosset, for til trods for at ministeren muligvis kan finde nogle eksempler, hvor den ikke har virket, så er den stadig væk i bistandsloven, og den gælder. Det er da tosset, at når et ægtepar har arrangeret sig på den måde, at den ene er under uddannelse og den anden påtager sig forsørgelsen, og den, der har påtaget sig forsørgelsen, bliver arbejdsløs, så medfører det, at den, der er under uddannelse, skal stoppe sin uddannelse, ikke for at gå ud og påtage sig forsørgelsen, men for at gå over på hjælp af en eller anden art. Det er ikke særlig smart, og det var vel egentlig rimeligt, om ministeren stoppede al sin tale her og så simpelt hen sagde ja til forslaget. Det har jo og-

[Taanquist]

så indbygget i sig de ventiler, der skal være, for at vi ikke laver bistandsloven om til en uddannelsesstøttelov, hvad vi er meget opmærksomme på at vi ikke må.

Men vi håber stadig væk, at vi kan overbevise ministeren om, at dette er et fornuftigt og et nødvendigt forslag.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Når man sammenligner teksten i bistandslovens § 38 med det forslag, der foreligger her fra socialdemokratiet, vil man sige: ja men det er jo sund fornuft, det er rigtigt, hvad der siges dér, hvis det virkelig er sådan, at fakta er, som der står.

Nu mangler jo i bemærkningerne en dokumentation for selve forslaget, men det er jo det, vi har udvalgsarbejdet til, som forslagsstilleren, hr. Erik B. Smith, netop har sagt vedrørende det lovforslag, der før var til behandling her, nemlig L 73.

Det samme må vel gælde vedrørende § 38, for spørgsmålet er jo, dels når man ser den ankeafgørelse, der findes, dels når man har noget kendskab til praksis ude i kommunerne, hvordan man rent faktisk administrerer disse lovparagraffer.

Jeg tror, ministeren har ret i, at de forsøg, der er i gang, vil give en tilbagemelding. Jeg tror, også i forbindelse med dette lovforslag, at vi skal passe på, at vi ikke, fordi vi finder en eller anden niche, hvor nogle borgere på en eller anden måde er kommet i klemme, begynder at tage et stort lovreformarbejde op, for det bliver det, i det øjeblik man går ind og ændrer bistandslovens område, så det måske mere bliver et uddannelsesområde, sådan som hr. Taanquist var inde på. Det kræver en dybtgående analyse af konsekvenserne.

Jeg tror nok, vi er enige om, at bistandsloven skal bruges netop til forsørgelse, når der indtræder en social begivenhed, men der skal selvfølgelig være sund fornuft i det, og det synes jeg der er i det, socialdemokratiet gerne vil have indført. Erfaringerne fra socialdemokraternes egen lov må, som tiden er gået, have afsløret, at den ikke er hensigtsmæssig mere, men lad os se på konsekvenserne. Jeg synes, ministeren gav os et meget godt råd, som jeg godt kan anbefale på den konservative gruppes vegne: at vi tøver lidt.

Knud Andersen (V):

Venstre vil i udvalget gerne se nærmere på dette forslag. I den nuværende situation med mange arbejdsløse kan det virke urimeligt, at en kontanthjælpsmodtagers ægtefælle skal opgive et eventuelt studium for at tage et arbejde, der i mange situationer ikke findes. Samtidig hermed er alle interesseret i, at så mange som muligt gennemfører en uddannelse. Disse forhold gør, at vi ser frem til en afklaring i udvalget af, hvad der kan gøres ved dette problem, ikke mindst under hensyn til de forsøg, der allerede på nuværende tidspunkt på kontanthjælpsområdet er sat i gang i indtil flere kommuner.

Agerschou (SF):

Først lidt om forslagets indhold.

Formålet er at undgå, at en ægtefælle til en kontanthjælpsmodtager må holde op med sin uddannelse, for at ægtefællen overhovedet er berettiget til at modtage kontanthjælp. Vi er meget enige i det hovedsigte, vi kan fornemme i socialdemokratiets forslag, men hvorfor det er formuleret sådan, at det sociale udvalg skal finde den pågældende uddannelse eller omskoling hensigtsmæssig, går over min forstand, også fordi jeg ved, at socialdemokratiet ved en tidligere lejlighed, hvor vi har haft en parallel til dette problem, har haft det stik modsatte synspunkt.

Det drejer sig om kontanthjælpsmodtagernes ret til at modtage undervisning på 9.-10. klassens niveau og HF-niveau, og her har socialministeriet formuleret en bekendtgørelse, der betyder, at socialudvalget også skal godkende denne form for undervisning. Jeg ved fra en tidligere lejlighed, at socialdemokratiet har været imod, at socialudvalget skal godkende, og så formulerer man alligevel forslag, hvori man yderligere cementerer dette. Jeg har så spekuleret lidt over, hvorfor socialdemokratiet formulerer deres forslag sådan, og jeg anser det simpelt hen for en fejltagelse, muligvis fordi man har skrevet direkte af efter kontanthjælpudvalgets rapport og ikke rigtig har fået tænkt sig om.

Hovedsigtet kan vi støtte, men så vil jeg gerne sige lidt om de striber af forslag, der kommer fra socialdemokratiet på det sociale område. Og hver gang udspinder der sig en livlig debat i SFs folketingsgruppe om, hvad meningen egentlig er.

[Agerschou]

Indtil i dag har jeg fastholdt, at meningen var god nok, og jeg har haft et flertal bag mig i SFs folketingsgruppe, et vaklende flertal, det skal indrømmes, men dog et flertal. Det har jeg ikke længere, det har jeg ikke i dag, og jeg er også selv i tvivl om, hvilken taktik det egentlig er, socialdemokratiet bruger på det sociale område. Den herskende opfattelse hos os er nu, at der er tale om bevidst chikane mod folketingets arbejde: først fremsætter man en stribe forslag, som forskellige folketingsmedlemmer i sene nattetimer har travlt med at studere og sætte sig ind i. Derefter tager man dem tilbage igen, og så står socialdemokraterne og griner ad os i hjørnerne. Det er den herskende opfattelse hos SF.

Personlig er jeg nu mere af den opfattelse, at det er en slags konkurrence, socialdemokratiet har udskrevet, en konkurrence, der går ud på, hvem der kan finde flest fejl i de socialdemokratiske forslag. Jeg indrømmer, det er et venligt synspunkt, og i vores folketingsgruppe mener man også, at det er, fordi jeg har siddet for længe i socialudvalget sammen med socialdemokraterne, at jeg overhovedet kan give udtryk for noget sådant.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Vi blander os jo normalt ikke i de diskussioner, der finder sted i SFs folketingsgruppe. Det synes jeg som princip at de må selv om. På den anden side synes jeg, det er nødvendigt at gøre indsigelse, når hr. Agerschou hiver debatten ned på et plan, hvor jeg ikke engang mener, at VS tidligere har bragt den. Det er faktisk, synes jeg, groft at antyde, at socialdemokratiet bevidst skulle søge at chikanere det parlamentariske arbejde. Det mener jeg ligger dem umådelig fjern.

Jeg er godt klar over, at vi har været ude for nogle arbejdsmæssige kiks på det seneste, altså forskellige lovforslag, som er blevet fremsat, og som derefter er blevet taget tilbage igen, og formuleringer, som socialdemokratiet selv har kunnet se måske ikke var så heldige og sådan noget, men jeg mener ikke, at det kan danne grundlag for en påstand om, at socialdemokratiet chikanerer arbejdet. Jeg mener simpelt hen, det er et udtryk for almindelig ubehjælpssomhed og over for ubehjælpssomhed, kan det ikke nytte noget at

puste sig op og gøre sig til af en hel masse og tro, man bliver chikaneret. Jeg mener tværtimod, at hr. Agerschou og jeg og måske nogle flere skulle sætte os ned i fred og ro og så forsøge, om ikke vi kunne hitte ud af at videregive nogle erfaringer omkring oppositionsarbejdet på det sociale område, som vi alle kunne få gavn af, og jeg synes i hvert fald, hr. Agerschou skulle indstille sine grovheder.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Ja, nu kender jeg godt hr. Tinnings synspunkt. Det fremdrog han også sidste torsdag, og jeg synes, at hr. Tinning med sin analyse af socialdemokratiets fremfærd på det sociale område har placeret sig på SFs alleryderste højrefløj. Jeg må indrømme, at jeg tog hr. Tinnings synspunkt med i vores diskussion i SFs folketingsgruppe, og det synspunkt vakte almindeligt mishag. Vi diskuterede også i den forbindelse, hvor VS egentlig placerede sig henne i det politiske billede. Vi synes mere og mere, at man lægger op til et direkte samarbejde med socialdemokratiet, og den udvikling kan vi være lidt betænkelige ved. Men hvad er det egentlig, hr. Tinning foreslår? Jeg vil godt bede hr. Tinning yderligere konkretisere. Hvis vi nu forestiller os, at det, der virkelig ligger bag socialdemokratiets forslag, er almindelig ubehjælpssomhed, hvad skal vi andre så gøre ved det for ikke yderligere at spille folketingets arbejde? Det, jeg hører hr. Tinning foreslår, er en form for koordineringsgruppe bestående af medlemmer fra VS og SF, hvor socialdemokratiet så lige sender deres forslag over til en almindelig teknisk bearbejdning, sådan at man undgår de fejl, man har set indtil nu.

Formanden:

Ja, det er stadig væk lovforslaget, der vedrører § 38, vi behandler. Hr. Tinning for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Ja, naturligvis er det det, men realiteten er jo, at også det lovforslag, vi nu behandler, viser et mere generelt problem, som er symptomatisk for socialdemokratiets aktuelle soci-

[Tinning]

apolitiske indsats, nemlig det problem, som hr. Agerschou helt rigtigt påviste, at der var en formulering, som enten må skyldes uklarhed om, hvad man selv mener, eller forsøg på chikane.

Jeg synes heller ikke, vi skal trække denne debat i langdrag, men jeg vil godt understrege, at vi interesserer os egentlig ikke for, om vi befinder os på den ene eller den anden fløj i socialistisk folkeparti. Det, der interesserer os, er at bedrive et stykke fornuftigt politisk parlamentarisk arbejde. Kommer vi til at gøre det sammen med socialdemokrater, så gør vi det. Kommer vi til at gøre det sammen med andre fornuftige mennesker, så gør vi det. Skulle der også være nogle på SFs højrefløj, som vil være med, så er det ganske udmærket.

Og mit forslag er egentlig i al sin rørende enkelthed, at inden socialdemokratiet fremsætter forslag på det sociale område, at vi så, som hr. Agerschou var inde på, snakker om det, ikke bare en teknisk gennemgang, men en politisk gennemgang; for på den måde kunne vi måske få skabt et konstruktivt samarbejde mellem alle dem, der vil være med. Om hr. Agerschou så vil skippe SFs venstrefløj, er ikke vores problem.

Formanden:

Hr. Agerschou for en sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg synes stadig væk, hr. Tinnings holdning er udtryk for en vis naivitet, men nu vel, vi er altid omhyggelige med at finde alle de gode motiver i socialdemokratiets forslag, og jeg vil da gerne forelægge hr. Tinnings idé for SFs folketingsgruppe, at vi nedsætter et udvalg, der nærmere gennemgår socialdemokratiets forslag, og vi vil gerne opfordre socialdemokratiet til lige, inden I fremsætter et forslag, at sende det over i det udvalg, som jeg forhåbentlig kan få flertal for at gå med ind i i vores folketingsgruppe.

Aase Olesen (RV):

Jeg skal så prøve at gå tilbage til det, lovforslaget drejer sig om, bistandslovens § 38, stk. 1, nr. 3. Vi kan ikke gå ind for den affattelse, som socialdemokratiet foreslår. Det er

allerede tilbagevist af mange. Jeg tror, at det er meget fornuftigt at lytte til, hvad socialministeren sagde på det her område: den almindelige smidige administration af denne paragraf er nok den, som de fleste er bedst tjent med. Men hvis socialdemokratiet har eksempler på, at det står helt galt til, så havde det jo været nærliggende, om man var kommet med nogle af dem. Jeg har ikke kunnet finde sådanne, og jeg må sige, uden at skulle blande mig i VS' og SFs interne drøftelser, at vi altså længe har haft flertal for, at meningen ikke er god nok.

Her er jo nemlig ikke tale om, at socialdemokratiet nu vil lave genopretning mod det skrækelige asociale, som regeringen og det radikale venstre laver. Hr. Taanquist sagde ligeude: »Det her er en tosset regel«. Ja men den er såmænd indført af socialdemokraterne. Så det er jo egentlig mærkeligt, at man ikke fremsatte forslaget, da man var i regering. Men der er altså hos os, når vi nu er i gang med at snakke om gruppernes holdninger til det her, nok et flertal for at regne med, at det er et udtryk for ubehjælpssomhed, og jeg vil da bidrage til analysen med at sige, at det kan jo skyldes, at man i socialdemokratiet har forbud mod dobbeltmandater og derfor har et meget fjært forhold til sine kommunalbestyrelsesmedlemmer. For efter alt, hvad jeg har kunnet se, administrerer man faktisk denne regel med særdeles meget sund fornuft, og det synes jeg at man skulle give en chance, også selv om man er socialdemokrat.

Der kan gives mange bud på, hvorfor man fremsætter sådan nogle forslag som det her. Et af dem kan være, at der foregår en eller anden intern konkurrence om, hvem der skal være den næste socialminister, jeg ved det ikke.

Birgith Mogensen (CD):

CD kan være enig med ministeren i, at der her principielt kan være tale om en rimelig ændring, men på den anden side forstår vi godt det betænkelige i fremsættelsestidspunktet. Lovforslaget vil gribe ind i en forsøgsrække, som kører i 14 kommuner i øjeblikket, og det vil være forkert at forvirre de kommunale forvaltninger med ny lovgivning. CD er derfor af den opfattelse, at vi må afvente forsøgenes færdiggørelse og ud fra re-

[Birgith Mogensen]

sultaterne heraf afgøre, om der skal en lovændring til, og i givet fald hvordan den skal se ud. Derfor må vi i første omgang forholde os afvisende.

Tinning (VS):

Også på det her område går vi meget gerne ind i et positivt udvalgsarbejde. Jeg vil godt sige direkte til socialministeren: vi accepterer ikke det argument, at så længe kontanthjælpsforsøget kører, så kan vi ikke rette op på forskellige dele af bistandslovens kontanthjælpsafsnits urimeligheder. Der er faktisk en række forslag i kontanthjælpsudvalgets rapport, som er ganske fornuftige, og vi er i hvert fald ikke indstillet på, at det i øvrigt meget kritisable kontanthjælpsforsøg, som kører, skal lægge hindringer i vejen for at få lavet fornuftige ændringer. Så vi vil meget gerne være med til at få hevet oplysninger frem, både om hvordan man faktisk praktiserer de her ting rundt om i kommunerne, og også hvad der egentlig ligger i formuleringen om, at det sociale udvalg skal finde uddannelsen eller omskolingen hensigtsmæssig. Det er der jo stadig væk lidt uklarhed om.

Pia Kjærsgaard (FP):

Der er noget ved det her forslag, der virker uklart på mig. Forslaget påregnes af forslagsstillerne at ville virke besparende, idet man henviser til uddannelsesstøtte kontra bistandshjælp. Nu er det, at man opgiver et studium, langtfra ensbetydende med, at man behøver at gå på bistandshjælp. Vi ved, hvilke udgifter der er forbundet med uddannelsesstøtten og de lån, der ikke tilbagebetales, men vi ved også, at der er arbejde at få, og det er under alle omstændigheder tilladt at søge. Vi mener, at det er rimeligt, at man tilmelder sig arbejdsformidlingen – selv om fremskridtspartiet ikke er tilhænger af arbejdsformidlingen på den måde, den fungerer i dag – hvis situationen nødvendiggør det. Det må være enhvers pligt at sørge for sin og familiens underhold, og der kan altså opstå situationer, hvor man ikke kan forsørge ægtefællen ved at studere, og så må man finde et arbejde, hvis der er muligt. Vi skal prøve at vænne folk fra statens forsøgsrolle og overlade initiativerne til borgerne selv,

herunder at ægtefæller forsøger at forsørge sig selv.

Fremskridtspartiet kan ikke støtte dette forslag, som vi ikke kan se rimeligheden i.

Erik B. Smith (S):

Jeg har lidt svært ved at afgøre med mig selv, om jeg skal takke for modtagelsen af forslaget, eller jeg skal lade være, for i virkeligheden var det gennemgående træk jo, at man principielt, som ministeren sagde det, fandt forslaget rigtigt. Og så udspandt der sig en længere og formentlig velindstuderet meningsudveksling, eller hvad man skal kalde det, mellem ordførerne fra socialistisk folkeparti og VS; den skal jeg ikke gå ind i. Efter sigende skulle den havde været morsommere i torsdags, men nu vel, den skulle altså afspilles igen.

Jeg vil gerne sige, at i og med at kontanthjælpsudvalget tager det op som et af sine forslag, så er det jo ikke sådan, som fru Aase Olesen siger, at man administrerer det smidigt ude i kommunerne, og at det ikke er noget problem. Hvis det ikke var noget problem, ville man næppe heller have taget det op i kontanthjælpsudvalget. Det er et problem, det har vi konstateret, og det er da rigtigt, at vi for så vidt kunne have fremsat lovforslaget på et tidligere tidspunkt. Det har vi altså ikke gjort, men det behøver da ikke være ensbetydende med, at man så skal undlade at fremsætte forslaget.

Når ministeren beder om, at man tøver en kende under henvisning til, at der foregår en række forsøg på kontanthjælpsområdet i en række kommuner, så har jeg i alt fald svært ved at se, at de forsøg har noget med dette konkrete forslag at gøre. Så vidt jeg er orienteret, går forsøgene jo på udmålingskriterierne og ikke på, om man skal pålægge den anden ægtefælle forsørgerpligt i form af opgivelse af uddannelse eller ej. Så vi kan ikke se nogen som helst grund til at udskyde spørgsmålet, til forsøgsordningerne er evaluerede.

Jeg vil også gerne give en kommentar til den omtalte ankestyrelsesafgørelse. Når ankestyrelsen kommer til det resultat – jeg kender godt nok kun sagen her fra talerstolen, hvor ministeren har omtalt den – men når ankestyrelsen kommer til resultatet, at man kan gøre 9. klasse – eller var det 10. klasse –

[Erik B. Smith]

færdig, så vil jeg sige, at vores forslag er langt mere ambitiøst. Vi forestiller os faktisk, at man skal have lov til at gøre f.eks. en universitetsuddannelse færdig, altså også en længerevarende uddannelse. Det vil jeg så også gerne sige til hr. Agerschou, for han trak netop vores holdning til 9. og 10. klasse-problematikken frem og sagde, at det ønsker socialdemokratiet jo netop at man skal have ret til, og det kan jeg bekræfte.

Når vi ikke har formuleret det så absolut, som jeg kan forstå at hr. Agerschou har den opfattelse at det burde, så er det, fordi vi ikke ville udelukke, at vi under udvalgsarbejdet kan finde nogle formuleringer med åbenbart urimelige eksempler, hvor man ikke burde kunne henvise til, at man er uddannelsessøgende. Det, vi selv vendte, var nogle ekstreme eksempler, hvor man allerede havde én længerevarende uddannelse og så af en eller anden grund ønskede at gå over i et andet fag. Her burde man så ud fra alle rimelighedsbetragtninger kunne sige: det kan ikke være forklaring nok på, at du ikke lever op til den forsørgerpligt, der følger af ægteskabet. Men det er helt derude, vi er, så det er da ikke usandsynligt, at vi vil kunne finde en fællesnævner for forslaget.

Jeg går ud fra med de mange positive tilkendegivelser, bortset fra fru Aase Olesens fra det radikale venstre, at vi under udvalgsarbejdet kan finde frem til en fælles formulering, sådan at forslaget kan vedtages.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 77:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om betaling for varig hjemmehjælp).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.

(Fremsat 20/11 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Efter det lovforslag, der er fremsat her fra socialdemokratiets side, er det meningen, at varig hjemmehjælp under alle omstændigheder skal være gratis. Da må jeg først lige slå fast, at allerede efter de regler, vi har nu, er hjemmehjælpen jo gratis for alle, der lever på folkepensionsniveau. Så er det da rigtigt, at folk, der har indtægter derudover, betaler for hjemmehjælpen, men der er jo stadig væk den begrænsning på, at de højst kan komme til at betale for seks timer ugentligt efter en betalingsskala, der er afpasset efter den indkomst, de har. Derudover er der jo en mulighed for at nedsætte betalingen i det enkelte tilfælde, hvis det skønnes rimeligt. Derfor må jeg ærlig talt sige, at jeg synes, at vi allerede i dag har en rimelig ordning med hensyn til, hvem der skal betale, og hvor meget de pågældende skal betale.

Så gør forslagsstillerne i bemærkningerne en hel del ud af, at der vil være nogle, der kommer på plejehjem, fordi de skal betale for hjemmehjælpen, og dér må jeg nok sige, at det tror jeg faktisk ikke på. Jeg tror ikke på, at der er nogen, der ønsker at komme på plejehjem, medmindre de har et plejebehov, som man ikke kan få klaret i hjemmet.

Jeg mener derfor i virkeligheden, at det er, om jeg så må sige, i orden, at de mere velstillede hjemmehjælpsmodtagere afkræves en betaling, også når man netop ser på, at hjemmehjælperne i et ikke uvæsentligt omfang netop beskæftiger sig med serviceopgaver, som mere velaflagte familier må betale sig fra at få udført.

I øvrigt må jeg også oplyse, at den netoudgift, der vil være ved forslagets gennemførelse, vil være betydelig højere end de 100 mill. kr., som forslagsstillerne anslår, så også ud fra en økonomisk betragtning er det jo et gevaldigt forslag, man er kommet med her. Jeg må både ud fra den politiske synsvinkel